

KREJČÍŘ

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH

ANGELIQUE SERRAO

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

KREJČÍŘ

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH

Angelique Serrao

KREJČÍŘ SKUTEČNÝ PŘÍBĚH

Angelique Serrao

MLADÁ FRONTA

Přeložil Pavel Vereš

Titulní foto Radovana Krejčíře u Vrchního soudu v Palm Ridge laskavě poskytl
The Star, autor Antoine de Ras.

© Text Angelique Serrao, 2016

© Published edition 2016 Jonathan Ball Publishers

Translation © Pavel Vereš, 2017

OBSAH

	Radovan Krejčíř: Časový sled hlavního dění	9
1.	„Se správnými styky si za peníze koupíte všechno“	13
2.	Miliardář na útěku	17
3.	Uprchlík ve dveřích	25
4.	Vraždy naplánovány, vraždy zmařeny	31
5.	Smrt Lollyho Jacksona	38
6.	Německý specialista na automobily Uwe Gemballa padá do smrtelné pasti	54
7.	Jak se stát šéfem podsvětí: sejmut Cyrila Beeku	71
8.	Svědék jako chameleon – Marian Tupý	90
9.	Strašlivá smrt nevinného člověka	112
10.	George Louca a jeho svědectví na smrtelném loži	123
11.	Krejčíř jako terč – míří na něj automatická zbraň	140
12.	Blízký společník všechno vyzvonil	145
13.	Mrzák, Srb s prořizlou pusou a pokažený obchod s drogami	155
14.	Bomba	163
15.	Zatčení	169
16.	Na Krejčíře se musí jako na Al Caponeho aneb když to nejde jinak, poštete na něj bernák	179
17.	Únos a mučení Bhekiho Lukheleho aneb Krejčířova Achillova pata	193

18.	Spiknutí za účelem vraždy	212
19.	Svědék nestojí o státní ochranu.	220
20.	Na každého jednou dojde aneb Krejčíř je obviněn z vraždy Sama Issy	229
21.	Krejčíř se pokouší o útěk	240
22.	Od Krejčíře se odvrací štěstěna	250
	Dodatek: Přísežné prohlášení George Louky [č. 5].	264
	Poděkování	273

RADOVAN KREJČÍŘ:

ČASOVÝ SLED HLAVNÍHO DĚNÍ

- Červen 2005: Krejčíř uniká české policii a prchá ze země.
- Červenec až září 2005: Krejčíř ze svého úkrytu na Seychelách vznáší obvinění proti české vládě.
21. dubna 2007: Krejčíř přijíždí do Jižní Afriky a je zatčen.
4. června 2007: Krejčíř je propuštěn na kauci z vazby v Kempton Parku.
13. června 2007: Krejčíř se po opětovném vydání zatykače sám vydává policii.
6. července 2007: Krejčíř je po svém druhém zatčení propuštěn na kauci.
- Říjen 2008: Krejčířova žádost o azyl v Jižní Africe je zamítnuta; obrací se na Odvolací komisi pro uprchlíky.
1. prosince 2009: bankéř Alekos Panayi podává výpověď, v níž obviňuje Krejčíře z účasti na podvodném jednání za účelem praní špinavých peněz.
5. prosince 2009: soukromý vyšetřovatel Kevin Trytsman je zastřelen ve své advokátní kanceláři.
8. února 2010: německý občan Uwe Gemballa přijíždí do Jižní Afriky a následující den je prohlášen za nezvěstného.
3. května 2010: vlastník striptýzového klubu Lolly Jackson je zavražděn.
- Září 2010: případ žádosti o Krejčířovo vydání je znovu otevřen po verdiktu, že soudce v předchozím jednání nebyl nestranný.

- 27. září 2010: našla se Gemballova mrtvola.
- 29. října 2010: první zatčení ve věci Gemballovy vraždy.
- 21. března 2011: boss podsvětí Cyril Beeka je zavražděn v Kapském Městě.
- 22. března 2011: Jestřábi, příslušníci policejního útvaru bojujícího s organizovaným zločinem, vpadají do Krejčířova domu.
- 25. března 2011: Krejčíř se sám vydává policii.
- 28. března 2011: Krejčíř předstupuje před soud v případě s lékařským podvodem.
- 17. dubna 2011: George Louca, obviněný z vraždy Lollyho Jacksona, říká sdělovacím prostředkům, že Jacksona nezabil.
- 20. září 2011: Jacksonův bývalý advokát Ian Jordaan je zavražděn.
- 28. září 2011: Jacksonův bývalý obchodní společník Mark Andrews je zavražděn.
- 10. října 2011: najatí zabijáci zastřelili drogového překupníka Chrise Couremetise.
- 12. února 2012: Krejčíř je zatčen za loupež.
- 26. března 2012: Louca je zatčen na Kypru.
- 16. dubna 2012: obvinění z podvodu proti Krejčířovi je staženo.
- Říjen 2012: obvinění z loupeže proti Krejčířovi je staženo.
- 24. července 2013: z automatické zbraně připevněné k automobilu se střílí na Krejčíře, ten uniká nezraněn.
- 12. října 2013: drogový dealer Sam Issa je zastřelen.
- 2. listopadu 2013: Krejčířův komplic Veselin Laganin je zastřelen.
- 12. listopadu 2013: uvnitř Moneypointu, Krejčířově krycím podniku, vybuchuje bomba.
- 22. listopadu 2013: Krejčíř je zatčen za únos, obchodování s narkotiky a pokus o vraždu.
- 25. listopadu 2013: Krejčíř se objevuje u soudu.
- Únor 2014: George Louca je vydán z Kypru do Jižní Afriky.

- Květen 2014: daňový úřad SARS zabavuje ochranným nařízením veškerý Krejčířův majetek.
5. listopadu 2014: George Louca podepisuje pět klíčových přísedních prohlášení.
6. února 2015: Krejčíř je obviněn z Issovy vraždy.
21. dubna 2015: Louca uvádí u soudu, že Krejčíř údajně zabil Jacksona.
11. května 2015: Louca umírá ve vězení.
26. září 2015: Krejčíř se pokouší o útěk z vězení.
12. listopadu 2015: tři muži jsou shledáni vinnými z vraždy Uweho Gembally.
27. listopadu 2015: Krejčířovy domy v Bedfordview a Bloemfonteinu jsou prostřednictvím SARS vydraženy.
- Prosinec 2015: Krejčíř je přemístěn do C-Max, věznice s nejvyšší ostrahou v Kokstadu.
23. února 2016: Krejčíř je odsouzen na pětatřicet let vězení.
8. března 2016: Gemballův usvědčený vrah Kagiso Ledwaba uniká z vazební věznice Palm Ridge.
20. dubna 2016: Krejčíř prohrává odvolání proti rozsudku.

*Mým hochům, světlu mého života –
i ve dnech, kdy do světa vpadá temnota,
mi ho ukazujete z lepší stránky.*

Angelique Serrao

„SE SPRÁVNÝMI STYKY SI ZA PENÍZE KOUPÍTE VŠECHNO“

To jsou slova jednoho mrtvého.

Byl to drobný zlodějíček. Ale i hrdlořez. Najatý vrah. Takovému by nikdo neměl věřit. Dokonce si ani nikdo nemohl být jist jeho totožností. Používal několik jmen: George Smith, George Louca, George Louka. Vyberte si, jaké chcete. Všechna jsou pravá, všechna falešná, podle toho, s kým právě mluvíte.

Jeho slova už nelze dokázat – koneckonců už je mrtvý a patřil k těm, jimž nelze věřit. Jenže jeho slova stojí černá na bílém, podepsána a orazítkována komisařem zmocněným přijímat přísežná prohlášení.

Vyřkl je ve vězeňské cele, když už měl na kahánku, dosvědčil je jeho advokát, jenž odpřisáhl, že se ten člověk úplně změnil. Louca už totiž neměl co ztratit – rakovina, která se mu objevila nejdřív v plicích, se rozšířila. Teď mu pronikla až do hrdla, takže sotva mluvil. Zůstal jen stín toho velkého ostrého hocha, který terorizoval Bedfordview, než v roce 2010 uprchl ze země. Žádná naděje mu nezbyvala. Zemře sám ve vězeňské cele, daleko od své rodiny na Kypru.

A se smrtí na jazyku se už nemusí bát. Dá na papír aspoň něco z toho, co ví o člověku, jehož samo jméno vzbuzovalo strach u těch, kdo ho uslyšeli: o Radovanu Krejčířovi.

Máme-li věřit Loukovi, právě Krejčíř ho dovedl až do bodu, odkud nebylo návratu. Krejčíř byl tak nebezpečný člověk, že teprve nevyhnutelná smrt rozvázala Loukovi jazyk.

Bohužel většina Loukových slov se vůbec nedostala k soudu. Nekonal se žádné stíhání. Nikdo neměl pykat za to, co se stalo, za prolitou krev. Ale Loukova slova tu byla, černá na bílém, takže jednoho dne si měli všichni vyslechnout, co měl na jazyku, když umíral.

Tento den nadešel...

George Louca se s Krejčířem seznámil v dubnu 2007. Sdíleli spolu celu ve vazební věznici Kempton Park. Louku zatkli za krádež. Krejčíř byl uprchlík z České republiky. Jeho příjezdu předcházelo varování, takže ho zatkli, sotva vstoupil na půdu Jižní Afriky.

„Krejčíř se představil jako podnikatel se značným jménem a vlivem v Evropě, jenž má rozsáhlé zkušenosti s mezinárodním obchodem,“ uvedl Louca. „Sdělil mi, že se po propuštění z vazby hodlá dát na podnikání v Jižní Africe.

V průběhu několika dní jsme se s Krejčířem dali do hovoru. Vyšlo najevo, že Krejčíře trápí skutečnost, že v této zemi skoro nikoho nezná, že se dokáže vyjadřovat anglicky jen omezeně, že postrádá zkušenosti s jihoafrickým podnikatelským prostředím a že se vyskytly nesnáze, pokud jde o jeho přistěhovalecký status. Z těchto důvodů vyjádřil zájem o mé služby. Nabídl jsem se, že mu budu výměnou za příslib finanční odměny k ruce.

Krejčíř a já jsme sice byli v noci uzamčeni v cele, ale většinu dne jsme se mohli volně procházet, jak se nám zlíbilo. Měli jsme přístup do ohrazeného nádvoří vazební věznice Kempton Park.

Jednoho dne se v bráně dvora objevila jakýsi dívka, snad patnáctiletá nebo šestnáctiletá, a posunky na sebe lákala mou pozornost. Když jsem se k ní přiblížil, anglicky mě oslovila. Zeptala se mě, jestli neznám „pana Radovana“. Jakmile jsem potvrdil, že Krejčíře znám, dívka mi skrze bránu předala dopis a požádala mě, abych ho doručil Krejčířovi.

Krejčíř po obdržení dopisu prohlásil, že je sice napsán česky, ale že ho podle jeho mínění napsal někdo, kdo používá softwarové aplikace

k překladu, jež jsou zdarma dostupné na internetu. Prý mu byla nabídnuta možnost propuštění na kauci, jestliže poskytne patřičný úplatek.

Zajímal se o tuto možnost. Kdyby se to potvrdilo, mohlo by se dospět k ujednání, jež by zajistilo jeho propuštění. Zároveň však projevil opatrnost a obavy, zda oné kontaktní osobě (nebo osobám) lze důvěřovat. Očekávalo se od něj, že naváže telefonický styk s kýmisi, jehož číslo bylo uvedeno v dopise.

Krejčíř se mě z toho důvodu zeptal, jestli bych nemohl někde sehnat mobil, jenž by se dal k tomuto účelu použít. Jeden jsem obstaral.

Požádal mě, abych jeho jménem zatelefonoval osobě, jejíž číslo se objevilo v tom dopisu. Působil tak, jako by se obával, že se jeho chabá angličtina stane při komunikaci nevýhodou a že nemusí odhadnout, zda protistraně, s níž měl co do činění, lze důvěřovat. Zavolał jsem na číslo uvedené v dopisu a oslovil jsem jakousi ženu.“

Dospěli k dohodě, že Krejčíř předem zaplatí jeden milion randů a po svém propuštění další tři miliony. Krejčíř prý později tuto částku usmlouval na 500 000 randů.

Louca měl na starosti předání tašky s penězi. Bylo asi deset večer. Venku byla tma. Cestoval s jistou Ronell. Tato žena předtím pomohla opatřit hotovost půjčkou.

Byli v jejím mercedesu, přesně jak to naplánovali, a čekali na další pokyny. Ve voze byla taška s penězi. Louca ji na chvíli otevřel a konstatoval, že obsahuje docela slušnou sumu.

Zazvonil mobil. Byla to ta žena. Pověděla jim, aby jeli na dálnici R21 směrem na Pretorii a cestou zastavili u jedné benzinové pumpy firmy Engen. Zastavili u ní a čekali. Ozval se další hovor. Bylo jim řečeno, ať se vrátí na dálnici R21. Kousek popojeli a pak dostali pokyn, aby zajeli na krajnici.

Loukovi bylo sděleno, že má vyndat tašku a trochu poodejít od vozu. „Zachoval jsem se podle pokynů, a třebaže už byla docela tma... rozeznal jsem světla vozu, jenž zastavil určitou vzdálenost za mercedesem. Popošel jsem asi deset nebo dvanáct metrů od zadní

části mercedesu a potom jsem tašku položil na okraj vozovky. Pak jsem se vrátil k autu.

Ronell a já jsme chvíli počkali, abychom se ujistili, že někdo tu tašku sebral. Při pohledu za nás... jsem si všiml, že někdo tašku popadl... Odjeli jsme pryč.“

Radovan Krejčíř si právě zajistil svobodu. Vypadalo to, že Jižní Afrika je zemí, jež odpovídá jeho hodnotám, že si tu může dělat (a také bude), co se mu zachce. Bylo to místo jako stvořené pro něho – takové, jež může nazvat domovem.

MILIARDÁŘ NA ÚTĚKU

Radovan Krejčíř byl mladý a bohatý – český miliardář, jemuž ještě nebylo ani čtyřicet. Svět mu ležel u nohou a on se vyznal, jak žít na vysoké noze. Za manželku měl úžasnou krasavici, projížděl se v rudých ferrari a ukazoval se v nejluxusnějších čtvrtích Prahy. S téměř dvoumetrovou postavou a kousavým humorem byl přesně takovým chlapem, za nímž se lidé ohlížejí.

V devadesátých letech 20. století ještě Krejčíř nebyl znám jako vedoucí postava podsvětí. V oné zemi východního bloku, součásti světa, jenž si získal pověst pařeníště odpudivých mafiánských kmotrů, byl malá ryba, téměř nicka.

Ale to se změnilo – jak záhy policie k svému zahanbení zjistí – v létě roku 2005, kdy se stal přes noc postavou, o níž každý mluví.

Krejčíř se narodil 4. listopadu 1968 ve vsi Dolní Žukov. Jeho matka Naděžda Krejčířová byla úspěšnou podnikatelkou a jednou z nejbohatších Češek. Jeho otec Lambert Krejčíř byl za komunistického režimu straníkem.

Krejčíř absolvoval Vysokou školu báňskou v Ostravě jako inženýr. Oženil se s jistou Kateřinou, červovlasou zelenookou kráskou, jež byla o osm let mladší. Měli dvě děti: Denise, jenž se narodil v roce 1992, a Damiána, narozeného v roce 2009.

Když bylo Krejčířovi jednadvacet, čile obchodoval s potravinami, nápoji, cigaretami a údajně i s lentilkami. Po matce zdědil obchodního ducha, a tak se jeho podniku dařilo – rozrostl se na síť společností prodávajících všelijaké zboží, ale hlavně palivo.

Když bylo Krejčířovi třicet, měl nashromážděné slušné jmění, jež většinou pocházelo z vlny privatizace státního majetku, jež následovala po Sametové revoluci z roku 1989. Tehdy byla svržena komunistická vláda v bývalém Československu.

Svým bohatstvím se rád blýskal: pořídil si četné nemovitosti a luxusní automobily. Usídlil se v jedné vile u Prahy. Byla umístěna na parcele o rozloze dvou tisíc čtverečních metrů, zčásti zaříznuté do svahu. Stála podle odhadů v přepočtu 15 milionů dolarů. Měla hřiště na squash a košíkovou, bazény uvnitř i venku a ohradu pro tygra chovaného pro potěšení. Obrovité akvárium se honosilo žraloky a velikánskou murénou.

Netrvalo dlouho a Krejčíř měl opletačky se zákonem. Obrázek úspěšného mladého podnikatele zvolna bledl, jak vycházelo najevo, že pronikl do českého podsvětí. Bylo proti němu zahájeno policejní stíhání za podvod, daňový únik a padělatelství.

Jeho podnik, jenž dovážel ropu – hlavně z Německa a Ruska –, byl obviněn z krácení daní a dlužil státu miliony českých korun. Krejčíř byl rovněž obviněn z různých finančních machinací, jako například převedení obrovských sum na Panenské ostrovy, aby se vyhnul placení daní.

Poprvé ho zatkli v roce 2002, kdy strávil sedm měsíců ve vazbě, než ho z formálních důvodů propustili. Opět byl zatčen v září 2003. Potom strávil rok ve vazbě za podvodné půjčky. Spolu se svými spolupachateli čelil podezření, že vytuneloval majetek společnosti známé jako Technology Leasing.

V lednu 2011 uznal Městský soud v Praze Krejčíře vinným z porušení povinnosti při správě majetku a poslal ho na osm let do vězení. To byl jen jeden z mnoha zločinů, z nichž byl usvědčen ve své vlasti. Ale tresty si nikdy neodpykal.

V roce 1996 získal Krejčíř do svého jmění a správy akcie, které byl podle smlouvy povinen vrátit podniku, jenž se jmenoval Frymis. Jenže akcie nevrátil, takže způsobil škodu přibližně 75 milionů korun (asi 30 milionů randů). Mnohem později ho konečně odsoudili za podvod v kauze těchto akcií a měl strávit šest a půl let ve vězení, což bylo po odvolání sníženo na šest let.

Říkalo se o něm, že pomáhá organizovat úniky z placení cla jedním dovozcem paliva registrovaným v České republice. Podle vyšetřovatelů ze SARS byl 3. prosince 2012 odsouzen v nepřítomnosti za spoluvinu k jedenácti letům vězení a pokutě tří milionů korun.

Krejčíř byl také obviněn z toho, že nařídil a organizoval únos podnikatele Jakuba Konečného, jehož prý osobně donutil k podpisu prázdných smének a dalších dokumentů. Byl usvědčen a odsouzen na šest a půl roku vězení za vyděračství.

Tahle podvodná činnost byla jedna věc, ovšem hromada mrtvol, jež se začala kolem něho kupit, budila větší starosti. Petr Šebesta, korunní svědek v případě daňového úniku, z něhož byl Krejčíř obviněn, byl nalezen zavražděný s nábojnicí v ruce, což bylo typické varování od české mafie.

Krejčíře obviňovali ze zločinů spáchaných v České republice ještě dlouhá léta poté, co ze země uprchl. V roce 2002, kdy poprvé skončil za mřížemi, záhadně zmizel jeho otec, jenž vlastnil tiskárnu. Za tuto vraždu byl v roce 2006 zatčen známý a vlivný majitel fotbalového klubu Jaroslav Starka. Policie se domnívala, že Lambert Krejčíř byl unesen, aby byl jeho syn donucen zaplatit své dluhy z podnikání. Je tu domněnka, že Lambert utrpěl infarkt, když ho únosci cpali do kufru auta. Jeho mrtvola se nikdy nenašla a Krejčíř prohlásil, že se domnívá, že ho rozpustili agenti českého státu v sudu s kyselinou. Starka popřel, že by měl s tímto únosem cokoli společného, a prohlásil, že měl s Krejčířem dobré vztahy.

Takzvaného kmotra organizovaného zločinu v této zemi Františka Mrázka zavraždil někdo profesionálním způsobem v lednu 2006. Kulka odstřelovače ho trefila před jeho kancelářskou

budovou. České sdělovací prostředky ukázaly prstem na Krejčíře. Uváděly, že z otcovy smrti vinil Mrázka. Jihoafrický autor a badatel Julian Rademeyer řekl v roce 2010, že se Krejčíř rozesmál, když se ho zeptal, zda má co do činění s tímto zabitím. Krejčíř poukázal na to, že byl v době vraždy na Seychelách: „Ano, vystřelil jsem jednu kulku ze Seychel a ta pak putovala celou cestu přímo až do jeho srdce. Jsem přece velice dobrý... toho chlápka jsem viděl dvakrát v životě. Nikdy jsme spolu nebojovali. Je to stejná situace jako s mým otcem. Zabili ho a pak říkali, že to spáchali moji zločinci. Celou dobu se jednalo o chlapy z nejvyšších vládních kruhů a tajné služby.“ Krejčíř tvrdil, že je obětí politické pomsty, kterou podnítil předseda vlády, jehož vzestup k moci paradoxně pomáhal financovat. Připustil, že platil volební kampaň českého sociálnědemokratického kandidáta Stanislava Grosse v rámci dohody, že až bude Gross zvolen předsedou vlády, předá Krejčířovi kontrolu nad státní ropnou společností Čepro.

Krejčíř tvrdil, že Gross tuto dohodu odmítl dodržet a požádal ho, aby mu danou směnku vydal. Rozhněvaný Krejčíř to odmítl a pohrozil, že vše vyrazí sdělovacím prostředkům.

„Během července 2002 mě zatkli pro smyšlená obvinění z podvodu a drželi ve vazbě sedm měsíců, kdy jsem byl fyzicky i duševně týrán, abych prozradil, kde ta směnka je.“ Takto je Krejčíř citován v knize *Lolly Jackson aneb Když se výmysly promění ve skutečnost*. „Během mého pobytu ve vazbě byl můj otec vyslýchán, aby řekl, kde se nalézá ona směnka. Tyto informace nebyl schopen poskytnout..., takže ho pak unesli a odstranili.“

Několik let nato, těsně před půlnocí 18. června 2005 vtrhlo do Krejčířovy vily dvacet maskovaných policistů od bezpečnosti a pracovníků prokuratury. Šli po stopách udání, že se plánuje vražda celníka, jenž figuroval jako svědek v jedné z kauz podvodu, který vyšetřovali v souvislosti s Krejčířem.

Sdělovací prostředky referovaly, že tyto lidi Krejčíř sledoval, když prováděli domovní prohlídku, a šel v patách policistům, zatímco pro pátrávali jeho luxusní sídlo. Pár hodin nato si policisté uvědomili, že je v trapu. Běžně se pak říkalo, že požádal, aby si mohl zajít na záchod, odkud okénkem utekl. Jenže Krejčíř později prohlásil, že mu odchod dovolili zkorumpovaní policisté. Rademeyerovi sdělil, že na jeho záchodě žádné okno nebylo.

„Netuším, jak byste mohl utéct dvaceti chlapům se samopaly a maskami na tváři.“ Českému novináři Jiřímu Hynkovi řekl, že ho policie chtěla zadržet, protože sociální demokrati mu nechtěli splatit peníze, které jim půjčil. Dodal, že ho policisté požádali o peníze a pověděli mu, že ho pustí. Potom předstíral, že hledá nějakou hotovost, vyšel zadními dveřmi a už se nevrátil.

Podle českých novinových zpráv onoho rána, kdy uprchl, posnídál v domě jednoho kamaráda poblíž a byl spatřen, jak tři dny nato tankuje lamborghini u jedné benzinové pumpy na Slovensku.

Krejčíř se po několika týdnech vynořil v Istanbulu. Po čase uvedl, že týden zůstal v České republice. Z Prahy odešel do jižních Čech a na Moravu. Z jedné horské chaty v Beskydech mu známí pomohli utéct ze země. Padělali pas na jméno Tomiga. Na kole se dostal do Polska, nastoupil na vlak na Ukrajinu a potom odletěl do Istanbulu.

Mezitím už všichni v České republice věděli, kdo to je. Jeho únik se stal celostátním skandálem a stál místo policejního prezidenta Jiřího Koláře.

Při pátrání v jeho vile si policisté utvořili obrázek o všem, v čem měl údajně Krejčíř prsty. Dům obsahoval tajný trezor plný zbraní, šperků, akciových certifikátů a utajených policejních dokumentů. Jistý policista později u soudu vypověděl, že také našli parlamentní průkazku a že bylo na lyžařských brýlích nalezeno DNA, které souhlasilo se vzorkem pohřešovaného podnikatele Konečného. Podle televize Nova zmizel Konečný v březnu 2005. Ten policista rovněž řekl, že našli aktovku s poznámkami, schémata a plány zločinné činnosti a padělané pasy.

V továrně, jež patřila Krejčířovi, byly nalezeny miliardy korun

v padělané měně. Do krabic s hotovostí bylo přimícháno osm milionů korun (3 miliony randů) v pravé měně. Krejčíř Rademeyerovi řekl, že krabice s hotovostí představovaly důmyslný dárek k narozeninám jednomu blízkému příteli.

Krejčíř odletěl z Istanbulu do Dubaje, kde se shledal s manželkou, proti níž bylo vzneseno obvinění ze spolupachatelství, a se synem. Odletěli na Seychely.

Krejčíř se vymanil ze spárů spravedlnosti a usadil se v pětihvězdičkovém hotelu s vyhlídkou na tyrkysové moře souostroví. Byl si naprosto jistý, že na něj nikdo nemůže, protože Česká republika neměla dohodu o vydávání s tímto maličkým ostrovním státem, jehož občanství si zakoupil v roce 2006. Dokonce se osmělil k tomu, aby udělal dlouhý nos na česká úřední místa: ze svého ostrovního útulku uděloval pravidelně rozhovory českým sdělovacím prostředkům.

Umínil si, že své další dny bude trávit v tropickém přepychu. Jenže pro člověka, který natolik přivykl všelijakým zákulisním machinacím, nepředstavovalo loudavé tempo ostrovního života takový ráj, jaký si původně maloval.

Navštívil ho český novinář Hynek, jenž poznamenal, že si nemyslí, že by byl Krejčíř na Seychelách spokojený: „Vlastně je to pro něj jakýsi kriminál, protože nemůže nikam zajít.“

„Byla to tam hrozná otrava, jako když jste vězeň v ráji,“ svěřil se Krejčíř po čase Rademeyerovi.

Snad to bylo nudou, snad pomstychtivostí pod dojmem zatčení pěti lidí, o nichž se policie domnívala, že jsou jeho nejbližšími spolupachateli, a jeho samotného označovala za vůdce nebezpečného gangu. Tak či onak, Krejčíř napsal knihu *Radovan Krejčíř – Odhalení*, v níž líčí počínání sociálních demokratů v zemi jako jakýsi protějšek amerického skandálu Watergate. Český ministr financí Bohuslav Sobotka uvedl, že Krejčíř lhal, aby se straně pomstil za to, že rozdrtila jeho zločineckou skupinu.

V té knize prozradil, že sociálním demokratům půjčil peníze výměnou za zvláštní přízeň. „Jsem si jist, že současné politické vedení a policie věděly, že jsem mimo jejich dosah, sotva se doslechly, že jsem na Seychelách. Veškerá jejich prohlášení pro média o tom, že se pokoušejí o moje vydání, jsou leda kouřová clona pro veřejnost. Sám se pokládám za nevinného.“

Seychelané netušili, s kým vlastně mají tu čest, dokud nezačali přijíždět čeští novináři. Ve své knize Krejčíř napsal, že když po příjezdu novinářů zašel do hospody, lidé ztichli a dívali se na něj se strachem v očích.

V ráji se to brzy začalo nějak kazit. V únoru 2007 podepsaly české orgány se Seychelami dohodu o vydávání, jež půl roku nato vešla v platnost. Nastal čas, aby se Krejčíř přestěhoval.

Požádal o pas na jméno Egbert Jules Savy, přičemž jeho manželka měla dostat doklady na jméno Sandra Savyová a jeho syn na jméno Greg Savy. Obdržel je bez potíží.

Tak jako jeho odjezd z České republiky vystavil státní orgány do nesmírně trapného světla, stejný příběh se opakoval, když odjel ze Seychel. Týdeník *Le Nouveau Seychelles Weekly* žádal, aby prezident James Michel vysvětlil, jak je možné, že Krejčířovi byl vydán platný pas na falešné jméno: „Veřejnost se dožaduje vysvětlení, jak mohl právoplatný pas obsahovat falešné jméno.“

Za vydáním pasu údajně stál jistý vysoký úředník z Odboru pro přistěhovalectví. Krejčíř pravidelně docházel do soukromých kanceláří jednoho státního úředníka v Independence House, kde sídlí vládní orgány, a býval hostem doma u onoho člověka. Tyto pasy byly vydány, když jistý Michel Elizabeth, v místním tisku označovaný za „pilného, nepodplatitelného státního úředníka“, byl právě na dovolené. Zjevně byl požádán, aby si vzal každoroční dovolenou právě během této doby.

S pasy v ruce opustil Krejčíř na palubě své jachty ostrov Mahé, přičemž oficiálně mířil na souostroví Amiranty, kde nastoupil na jinou loď, plující na Madagaskar.

Sdělovací prostředky na Seychelách se dozvěděly, že jakmile Krejčíř odjel z Mahé, byl jistému Egbertu Julesovi Savymu, což byla neexistující osoba, poslán dopis. V něm byla žádost, aby byl pas vrácen přistěhovaleckým orgánům ke zrušení.

Policie na Seychelách byla informována a zalarmoval se Interpol. Krejčíře označili jako držitele nezákonně vydaného pasu.

„Teď to vypadá tak, že se Krejčíř nevetřel docela do přízně některých vysoce postavených činitelů místní policie, třebaže poskytl zahraniční měnu na dovoz nových policejních automobilů,“ napsal *Le Nouveau Seychelles Weekly*.

Spekulovalo se, že mu seychelské úřady dovolily opustit zemi a že potom upozornily Interpol, aby se ho zbavily a hodily ho na krk někomu jinému.

Na Madagaskaru nastoupil Krejčíř do letadla a 27. dubna 2007 ve čtvrt na šest ráno přistál v Jižní Africe.

UPRCHLÍK VE DVEŘÍCH

Policisté už na něj čekali. Věděli, co je zač. Jeho pas na falešné jméno, jeho vousy a brýle nikoho neošálily. Nejhledanější uprchlík České republiky byl u našich dveří. Zatkli ho, jakmile vkročil na půdu Johannesburgu.

Česká úřední místa zajásala. Příslušníci české rozvědky prohlásili, že ho už dlouho sledovali a že čekali, až sami tvrdě udeří. Uvedli, že na případu spolupracovali policisté z pěti zemí. Ministr vnitra Ivan Langer uspořádal tiskovou konferenci, kde rozdával fotografie zadrženého Radovana Krejčíře.

„Vůbec nekladl odpor a byl velice překvapen,“ řekl Langer.

Česká republika teď měla čtyřicet dní na to, aby podala žádost o Krejčířovo vydání.

„Předpokládám, že žádost o vydání bude zpracována v nadcházejících dnech. Čekáme na odezvu svých kolegů v Jižní Africe, zda chtějí ještě nějaké další informace. Pokud už nebudou údaje potřebovat, podáme svou žádost a vydáme zatykač,“ prohlásil ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil.

Vypadalo to, že dny Krejčířova času na útěku jsou sečteny.

Krejčíř se dva dny nato objevil u soudu v Kempton Parku a jeho případ byl ihned odložen. Do Jižní Afriky dorazila z České republiky zvláštní delegace, jež měla zabránit Krejčířově propuštění na kauci. Prokurátorka Vrchního soudu v Johannesburgu Beverley Edwardsová

dostala za úkol vyřídit případ tohoto uprchlíka jen u soudu nižší instance.

Krejčířův právnícký tým v čele s advokátem Manniem Witzem tvrdil, že Krejčíř už není občanem České republiky, jelikož se vzdal českého občanství, když se stal občanem Seychel. Witz uváděl, že jeho mandanta nyní chrání ústava Jižní Afriky.

Krejčíř seděl na lavici obžalovaných a usmíval se na zahraniční reportéry, kteří do Jižní Afriky odcestovali, aby případ sledovali. Bylo mu osmatřicet, vypadal mladě, a třebaže ve vězení strávil měsíc, kdy čekal na přelíčení, byl elegantně oblečen.

Česká vláda soudu sdělila, že Krejčíř údajně zemi připravil o přibližně 9,5 miliard korun. České orgány na něj měly čtyři zatykače.

Jenže Krejčířovi advokáti přišli s tvrzením, že se pokouší dostat do Jižní Afriky, aby se mu dostalo lékařského ošetření. Potřebuje provést magnetickou rezonanci mozku. Jeden z jeho právníků, Hugo van der Westhuizen, řekl, že Krejčíř je stížen příznaky jako při mrtvici, k nimž patří silné bolení hlavy a ztráta paměti. Nejhorší jsou tyto příznaky, když se ocitne pod extrémním stresem.

Když byl Krejčíř jednou u soudu, zvláštní delegace svědků obžaloby i obhajoby z České republiky byla připravena podat výpovědi. Vládní ministři, diplomaté, vysocí policisté i Krejčířova matka a jeho syn Denis byli u soudu, aby vyslechli, jaký bude jeho úděl. Potom se odehrálo to, co bylo označeno za naprosto nenadálý obrat: nejhledanější mezinárodní uprchlík Jižní Afriky byl propuštěn kvůli jedné právní formalitě. Byl červen 2007 – jeho právní zástupci tvrdili, že už minulo oněch čtyřicet dní, do kdy musela prokuratura obdržet dokumenty o vydání z České republiky. Soudce nařídil, ať Krejčíře propustí z vězení.

Šokovaná mluvčí pro Interpol z Jihoafrického policejního sboru (SAPS), vysoce postavená policistka Tummi Goldingová prohlásila, že policie má v plánu ho znovu zatknout. Dlouhé dny neměl stát vůbec tušení, kde vlastně je. Všechna letiště dostala varování a policie zahájila pátrání.

Jenže se ukázalo, že Krejčíř ani nechystá útěk. Nakupoval příkrývky, jež chtěl darovat domovům důchodců, a fotbalové míče pro chudé děti. Jeho další dobročinná iniciativa měla začít kuchyněmi, kde by se rozdávala polévka. Jeho právní zástupci se postarali o to, aby se jak média, tak soudy dozvěděly o každické podrobnosti jeho charitativní práce. Byl to nejspíš chytrý marketingový tah, jenž měl státním orgánům předvést, jak se Krejčíř stará o zemi, a že bude občanem, jenž stojí za to. Po osmi dnech se pak sám vydal policii.

Česká delegace sestávající z Petry Pavlánové a Vladimíra Tryzny z prokuratury, dvou úředníků ministerstva spravedlnosti a dvou policistů ve vazební věznici Kempton Park přesvědčivě argumentovala tím, že Krejčíř je ve vlasti stíhán za podvod, daňový únik, padělatelství, únos a spiknutí za účelem vraždy, ale nebylo to nic platné. Soudce Stephen Holzen ho 6. července 2007 propustil na kauci jednoho milionu randů pod podmínkou, že se bude dvakrát týdně hlásit na policejní stanici v Lytteltonu.

Holzen dal za pravdu Krejčířově verzi událostí a prohlásil, že je jasné, že utíkal před pronásledováním, nikoli před stíháním, a zakázal Interpolu, aby ho dal zatknout. Vezme-li v úvahu, že může trvat až tři roky, než bude procedura s vydáním dokončena, držet Krejčíře ve vazbě by prý neposloužilo zájmům spravedlnosti.

Obžaloba tvrdila, že u Krejčíře panuje riziko útěku, že do Jižní Afriky vstoupil nelegálně s padělaným dokumentem na falešné jméno a že nemá žádné citové pouto ani finanční prostředky, které by ho v Jižní Africe držely.

Holzen se podívoval nad tím, že obvinění proti Krejčířovi byla dost stará, přičemž některá pocházela až z roku 1994, kdy ještě žil v České republice, a přesto nebyl nikdy odsouzen za obvinění, jež nyní česká vláda předkládala jeho soudu. Dodal, že Krejčířovi byl legitimně vydán seychelský pas, byť na jiné jméno. Krejčíř, tvrdil Holzen, si mezitím v Jižní Africe zakoupil nemovitosti a podnik. A soudu se svěřil se svým přáním vzít k sobě natrvalo svého syna a manželku.

Když se Krejčíř dozvěděl, že mu bylo dovoleno volně odejít, byl samý úsměv. Sdělil novinářům, že na něj jihoafrické soudnictví učinilo mimořádný dojem. „Tohle je země, kde vládne ústavní právo... a jsem přesvědčen, že jsem se zachoval správně. Je to pěkné, velice pěkné. Co dál? Teď zaplatím kauci a trochu si odpočinu,“ prohlásil. Věří prý víc než dřív, že nikdy nepůjde do českého vězení.

Jakmile se dostal z vazby, Krejčíř požádal v Jižní Africe o azyl s tvrzením, že by byl ve své vlasti pronásledován a že bývalá vláda nařídila vraždu jeho otce.

Holzen vynesl příští rok rozsudek, jímž odmítl Krejčíře vydat.

Krejčíř o sobě asi dva roky skoro nedával vědět. V tisku o něm nepadla ani zmínka. Koupil si skvělý dům v Kloof Road ve čtvrti Bedfordview, odkud je vyhlídka o 180 stupních na Johannesburg. Také skupoval různé podniky, mimo jiné Moneypoint, zastavárnu zlata a šperků, ležící naproti rušnému nákupnímu středisku Eastgate Shopping Centre. Ze Seychel za ním přijela Kateřina a zakrátko se jim narodil druhý syn Damián.

Avšak podle svědectví četných osob, které s ním měly co do činění zhruba v této době, Krejčíř se s vervou prosazoval v jihoafrickém podsvětí. Spřátelil se s postavami, jež věděly, jak rychle přijít k penězům jakýmkoli způsobem, a navázal užitečné styky s členy kriminální zpravodajské služby v SAPS.

Sbližoval se se špicly a tímto způsobem pronikl do skrytých hlubin zločineckého světa Jižní Afriky. Jeho okouzující osobnost, vtipnost a lákadlo milionů v jeho kapse k němu přitahovaly lidi, jež potřeboval. Krejčířovi nikdy nedělalo potíže opatřit si nové přátele.

Ovšem přítelem, jenž pro něj představoval klíč k otevření všech dveří, byl člověk, s nímž se seznámil ve vazební věznici v Kempton Parku: George Louca (nebo Louka, případně Smith, podle toho, jakou legitimaci se právě rozhodl použít v dané době).

Louca byl kriminálník s výtečnými styky, jemuž čachry uhladily

cestu v bedfordvewské mafii. Loukova legitimace, jež byla vydána na příjmení Smith v lednu 2006, uvádí jako jeho rodiště Jižní Afriku. Ale ti, kdo ho znali, říkali, že je to bezpochyby přistěhovalec z Kypru. Vyšlo najevo, že kdysi působil jako agent zvláštních složek v kyperské armádě, a byl odhalen jako profesionální najatý vrah v gautengském podsvětí. Louca si prý také odpykal sedm let ve švýcarském vězení za obchodování s narkotiky. Pracovníci jedné bedfordvewské restaurace sdělili novinám *The Star*, že Louca je sice agresivní, ale že to s ním vydrží, protože je to přítel krále striptýzových klubů Lollyho Jacksona. „Byl jako zvíře. Byl to narkoman,“ řekl vedoucí podniku.

Jejich seznámení ve vězení patřilo k nejšťastnějším náhodným událostem Krejčířova života. Navázali mezi sebou pevné pouto.

Podle výpovědí, jež Louca učinil před svým právním zástupcem, Krejčíř byl právě zatčen a převezen do cel policejní stanice v Kempton Parku (umístěné ve stejné budově jako tamější soud), když se seznámili. Louku tou dobou zatkli pro obvinění z krádeže. Oba se narodili v cizině, což je sblížovalo, Krejčíř se navíc chlubil, jaký je boháč. Louca měl zkušenosti s pomocí zazobancům – ovšem za úplatu.

To Louca uvedl Krejčíře do čtvrti Bedfordview. Našel mu velký dům za 13 milionů randů, který bude Krejčíř nazývat svým domovem příštích šest let, a seznámil ho s klíčovými hráči v johannesburském podsvětí, jež bylo tehdy roztržité.

Krejčíř si zakrátko vyhledal jednu restauraci v Bedford Centru, nejluxusnějším nákupním středisku čtvrti, kde mohl své dny trávit po jídání vynikajícího středomořského jídla a schůzkami s kosmopolitními obyvateli tohoto předměstí. Vlastně to byl podnik, kde se shromažďovali bohatí přistěhovanci z celého světa, aby tu probírali své obchody. Restaurace Harbour byla dokonalá. Rozkládala se pouhých pět minut od jeho čerstvě nabytého domu, nabízela přesně takové pokrmy, jež měl rád, a byli tu hosté, kteří zapadali do jeho plánu na expanzi.

Podle Loukových vlastních výpovědí právě on pomohl postarat se o to, aby nebyl Krejčíř deportován do České republiky.

Louca si všiml člověka, na němž mohl vydělat peníze, a Krejčíř si všiml někoho, kdo mu může pomoci v této podivné zemi, kde si hodlal založit nový domov. A tak už měsíc po přistání v Jižní Africe pronikla s Loukovou pomocí Krejčířova chapadla do soustavy policie a soudnictví.

Vše zpečetil údajný úplatek, jímž byla zajištěna kauce. Louca provedl platbu a prokázal, že mu může Krejčíř důvěřovat.

Louca uvedl ve své výpovědi, že v srpnu 2007 čekal před soudní síní, až bude předvolán ke svému případu, a vtom ho oslovil jakýsi člověk, jenž měl prsty v onom uplácení. Loukovi řekl: „Váš přítel mě podvedl; neuskutečnil druhou platbu.“

Krejčíř několik dní nato požádal Louku, aby s ním zašel na schůzku s tím člověkem v Pretorii, kde prý „problém vyřídí“. Ve svém přísežném prohlášení Louca uvedl:

„Doprovodil jsem ho do jedné restaurace. Už si nevzpomínám, jak se jmenovala... Krejčíř mě požádal, abych zůstal v přední části podniku a abych z něho nespouštěl oči, až bude osloven tím člověkem, který tam už byl a seděl u stolu, jak jsem si všiml. Oba jsem je jasně viděl. Určitou dobu spolu rozmlovali a pak Krejčíř vstal od stolu a v mém doprovodu z restaurace odešel.“

Louca vypověděl, že když jeli z restaurace, Krejčíř mu sdělil, že se dohodli na snížení platby na 500 000 randů z původních 3 milionů. Nedávný uprchlík si teď byl jist, že v Jižní Africe zůstane, a začal šplhat po společenském žebříčku. Takto vypadal jeho první tah: spřátelit se s mocnými a odstranit nepřátele z minulosti, kteří nadále představovali hrozbu pro jeho nový život.

KAPITOLA 4

VRAŽDY NAPLÁNOVÁNY, VRAŽDY ZMAŘENY

Byli to drsní chlápci, dva muži, kteří nabízeli pomocnou ruku, když šlo do tuhého. A ten cizí chlápek ve společnosti George Louky vypadal jako někdo, pro něž by mohli pracovat a přijít si tak snadno na slušný peníz.

Louca vysvětlil těm dvěma chlápčům z ostrahy, kdo je ten člověk, s nímž ho tam vidí. Radovan Krejčíř je miliardář a býval prezidentem České republiky.

To už něco znamená, pomysleli si a postarali se o to, aby si vyměnili čísla telefonu, než skončí večer.

Bylo 4. listopadu 2007, na kdy připadly Krejčířovy narozeniny, první, jež trávil ve své čerstvě osvojené zemi. Slavil je v Grandu, luxusním striptýzovém klubu v Sandtonu. Ti dva muži pracovali jako ostraha v klubu a Louku dobře znali. Toho večera Louca vyváděl jako obvykle. Pustil se do rvačky s Mikem Arsiotisem, jedním Krejčířovým zaměstnancem, takže ho museli z klubu vykopnout. Louca se pak omluvil a vyhazovači ho pustili zpátky.

Krejčíř nazítří pozval ty chlápky z ostrahy k sobě domů. Hledal muže jejich typu, kteří by mu mohli být k ruce v obtížných situacích.

Záhy se ukázalo, že je opravdu potřebovat bude. Několik měsíců nato, v březnu nebo dubnu 2008, měli oba dva hovor s Loukou, jenž je požádal o schůzku v Bedford Centru. Vysvětlil jim, že Krejčíř má

potíže s jistým Rusem, jenž se jmenuje Lazarov, a potřebuje pomoc. Sešli se v Harbouru, kde Krejčíř trávil většinu svých dní.

Krejčíř oběma mužům sdělil, že mu Lazarov pověděl, že ho kdosi poslal do Jižní Afriky s pokynem zabít ho. Jenže ten Rus Krejčíře zabít nechce. Místo toho touží po jeho penězích. Kdyby mu Krejčíř zaplatil statisíce eur, tvrdil, pak by tu vraždu neprovedl. Lazarov žádal o schůzku, jenže Krejčíř se bál, že by to mohl být nějaký podraz, že třeba Lazarov přijde s někým dalším a že vraždu provedou, až Krejčíř nebude ve střehu.

Oba chlápci z ostrahy a Louca proto usedli u stolu poblíž, připraveni zasáhnout, kdyby nastaly nějaké potíže. Potom přišel Lazarov, ovšem sám. Byl to světlolasý, asi třicetiletý drobný mužík. Posadil se vedle Krejčíře a pak spolu půl hodiny rozmlouvali. Nakonec Lazarov vstal a odešel.

Podle Krejčíře Rus opakoval, že ho kdosi z České republiky poslal, aby ho zabil, a že po něm chce peníze. Je potřeba být mu v patách, pravil Krejčíř, a zjistit, kde bydlí. Muži z ostrahy pak s Loukou nastoupili do bílé dodávky, opatřené modrým majáčkem.

„George měl u sebe policejní průkazku, takže si měl každý myslet, že jsme policajti,“ uvedli později ostří hoši v přísěžném prohlášení. Odjeli do jednoho hotelu v Katherine Street v Sandtonu a před ním zahlédli Lazara.

„George s dodávkou zastavil, vyskočil ven, toho chlapa popadl, a než se napadený na něco zmohl, George ho přitáhl k dodávce, otevřel zadní dveře a já jsem pomohl nacpat ho dovnitř,“ řekl jeden ze strážců. Potom odjeli se zapnutým modrým majáčkem do jednoho domu v Boksburgu. Zanedlouho tam dorazil i Krejčíř.

Pokud jde o další vývoj událostí, jsou o něm různé verze. Chlápci z ostrahy a Louca podali odlišná líčení dlouhá léta poté, co se únos udál. Všichni napsali přísěžné výpovědi, jež podepsal komisař zmocněný přijímat přísěžná prohlášení. V jednom se ale všichni shodli: že Lazarov byl mučen.

Podle Louky byl trýznitelem Krejčíř; ovšem podle obou strážců to

byl Louca, zatímco Krejčíř vsedě přihlížel. Louca začal klást Rusovi otázky. Lazarov dostal po každé otázce ránu.

„Ten chlap omdlel, a když otevřel oči, sáhl jsem pro vodu, aby se probral. On řekl, že by chtěl vodku, a George se rozchechtal. George vzal z lednice pivo a dal mu ho,“ řekl jeden strážce.

Louca se Lazarova mnohokrát tázal, kdo ho poslal. Strážce ho držel, zatímco George ho bil.

„Možná jsem ho mlátil taky, ale už si nevzpomínám,“ řekl ten člověk. „George chtěl zapíchnout Lazarovovi do ruky šroubovák, ale já jsem mu v tom zabránil.“

Otázky kladl i Krejčíř a pokaždé, když Rus odpověděl, Krejčíř ho obvinil, že lže, vypověděli svědkové.

„Ohříval jsem trochu horké vody s cukrem na pití. V konvici vřela voda. George pak vzal konvici s vařící vodou a vylil ji na něj [Lazarova] ... Nejdřív mu ji vlil do uší, a když začal naříkat, nalil mu ji do pusy. Krejčíř to všechno sledoval.“

Jeden strážce vypověděl, že konvici popadl, aby ji dal stranou, jenže se přitom sám opačil.

„George chtěl toho chlapa bodnout šroubovákem,“ řekl, jenže druhý strážce zařval, ať toho nechá, protože George ho chtěl píchnout do očí.

Lazarov nakonec začal mluvit. „Vložil Krejčířovi, že ho sledoval na Seychely, aby ho zabil, a že na ostrovy propašoval pistoli ukrytou v generátoru,“ řekl strážce. Lazarov dodal, že mu kdosi v České republice zaplatil asi 500 000 eur za Krejčířovo zabití.

Podle Louky Lazarov přiznal, že je najatý vrah. Měli by ho prý „vzít do buše, zabít ho a postarat se o to, aby jeho mrtvola zmizela“. Ale strážci říkali, že proti tomu protestovali – byli přece v jeho hotelu, kde byly bezpečnostní kamery, takže by podezření padlo jako první na ně. Místo toho se ho rozhodli odvést na policejní stanici v Bedfordview, kde měl Krejčíř podat udání, že sem přišel, aby se ho pokusil zlikvidovat. Lazarov byl rád, že z toho vyvázl živý, a spolupracoval. O tom, co právě vytrpěl, neřekl ani slovíčko.

Za roli, kterou sehráli při únosu, bylo oběma strážcům vyplaceno po 20 000 randech.

Alespoň takhle to vyličili. Ovšem Louca si dění vybavil poněkud odlišně. Prohlásil, že se mu po schůzce v Harbouru Krejčíř svěřil, že se s Lazarovem necítí bezpečný, že ví příliš mnoho o jeho činnosti a že se domnívá, že Lazarov představuje hrozbu pro jeho život.

Řekl, že když toho Rusa unesli, odpověděl na některé Krejčířovy otázky, ale odmítl odpovědět na jiné nebo toho nebyl schopen.

„Krejčíř ho začal mučit šroubovákem, který vrazil Lazarovovi do krku pod uchem,“ řekl Louca. Dodal, že právě Krejčíř Lazarova mlátil a trýznil vařící vodou:

„Rozléval ji Lazarovovi po uchu a tváři, přičemž celou dobu po něm chtěl, aby mu prozradil, kdo ho poslal. Tohle trvalo přibližně hodinu, během níž ho nadále mučil střídavě bitím a vyléváním vařící vody na tvář, dokud ten člověk Krejčířovi neřekl, že si ho najal Pivoda.

Měl bych uvést, že Krejčíř Pivodu znal. Svého času se přátelili v České republice, kde je sbližoval intenzivní zájem o jezdeckví a závodění na rychlých motorkách, ale potom se rozkmotřili.

Krejčíř soudil, že se Pivoda dozvěděl o atentátu plánovaném na něj v Praze, který on sám nastrojil téhož roku. To byl důvod, proč naopak Pivoda najal zabijáka, aby oddělal Krejčíře.“

Louca řekl, že Krejčíř vydal příkazy svým strážcům, aby Lazarova zabili a jeho mrtvolu vhodili do přehradní nádrže Loskop.

Byl to prý Louca, kdo řekl, že by se Lazarov neměl zabíjet, protože byl unesen před hotelem, kde je možná zachytily bezpečnostní kamery, jak ho odvádějí.

Zašli proto na policii a Lazarov byl zatčen. Po několika měsících ve vězení ho deportovali do Ruska, když předtím Krejčíř stáhl obvinění proti němu.

Nebylo to poprvé, kdy byl Louca povolán, aby Krejčíře vytáhl z bryndy. Až na to, že podle Louky vraždy nařídil Krejčíř.

Máme-li věřit výpovědi pod přísahou, již podal jeden obyvatel Bedfordview, který pronajímal byt jistému Tonymu, jenž se narodil v České republice a byl Krejčířovým zaměstnancem, o Loukovi se soudilo, že je to Krejčířův nájemný vrah. Krejčíř platil činži za byt, v němž Tony bydlel.

Vlastník této nemovitosti uvedl, že mu v roce 2009 zavolał Tony, aby ho požádal o schůzku v restauraci Medium Rare, v ulici Van Buren Road. Byl tam i Louka, jehož sice poznal jako obyvatele oné čtvrti, ale neznal ho osobně.

„Všiml jsem si, že je mezi Tonym a Georgem jisté napětí, jako kdyby se přeli o to, kdo stojí na žebříčku pod Radovanem Krejčířem výš,“ řekl ten člověk.

Tento muž uvedl ve své výpovědi pod přísahou: „George Smith to vybalil natvrdo a řekl, ‚Radovan tě chce zaměstnat, abys pro něj udělal jednu prácičku. Chce tě poslat do ciziny, abys sejmul jednoho chlápka. Chce vědět, jakou částku si za to budeš účtovat.‘ Mě to úplně vyvedlo z míry, ale nechtěl jsem ten rozhovor ihned utnout, poněvadž jsem byl zvědavý, o čem to mluví.“

Nebylo objasněno, proč Louka oslovil právě tohoto člověka, a domácí ve své výpovědi naznačil, že ani on nechápal, proč byl o to požádán. Loukova prazvláštního chování si všiml kdekdo z těch, s nimiž byl ve styku. Snad bylo jeho podivínství způsobeno údajným braním drog, snad vyplývalo ze samé povahy světa zločinu, jenž ho obklopoval, že mluvit o něčí vraždě mu vůbec nepřípadalo jako cosi nemístného.

Louka mu pak řekl, že ho pošlou do Německa, aby provedl vraždu, a že mu tam bude opatřena zbraň.

„Z toho, jak to říkal, bylo jasné, že se chvástá jejich schopností zaranžovat něčí likvidaci, obstarat zbraně a tak podobně. Řekl, že tohle dělali už určitou dobu.“

Tony mu pověděl, že Louka je Krejčířův nájemný vrah. Jenže Louka tvrdil, že Krejčířovi slouží spíš „jako agent, něco jako děvečka pro všechno“ a že se stará o platby, cesty, zbraně a tak podobně.

Ten člověk uvedl, že dal později Tonymu jasně na srozuměnou, že jim pomáhat nebude. Myslí si, že je Tony blázen, když se míchá do takových záležitostí.

Řekl, že poté co odmítl onu prácičku, Krejčíř přestal platit činži za svůj byt. Rozhodl se tedy sdělit někomu, co se stalo. Znal jistého Kevina Trytsmana, o němž si myslel, že pracuje v Národní zpravodajské agentuře, jenže se časem ukázalo, že je to Krejčířův další člověk. Domáci se sešel s Trytsmanem a pověděl mu o plánované vraždě.

Řekl, že jelikož mu nebyla zaplacená činže, vzniklo napětí mezi ním a Krejčířem. Ten mu dluží 15 000 randů a on se s ním o ty peníze pohádal.

„Krejčíř říkal... něco jako, „Poslechněte, o všechno bude postaráno, my zařídíme lety, bude vám předána zbraň a dáme vám adresy, fotografie, prostě všechno.““

Domáci dodal, že s touhle branží nemá nic společného a že nechce nic jiného, než aby mu byla placena činže. Nadávali prý jeden druhému.

Vypověděl, že mu později zatelefonoval jistý mocný člověk, odborník na bezpečnost s politickými styky. Jmenoval se Cyril Beeka. Ten mu řekl, že tuhle situaci urovná, a příští měsíc byla činže zaplacená na konto toho domácího.

S Krejčířem se rozkmotřil i Tony, který po čase odjel ze země.

Louca řekl, že z Krejčířova pověření navštívil dvakrát Českou republiku. Poprvé měl vyřešit jisté nesnáze kvůli platbě za garáž, která patřila Krejčířovi. Tehdy bydlel u Krejčířovy matky. Na téhle cestě se nepříhodilo nic zvláštního, tvrdil Louca.

Podruhé odletěl do Prahy s Tonym. Bylo jim řečeno, že mají zařídit pro Krejčíře platby. Sešli se s třetím mužem, jakýmsi Tassesem. Louca řekl, že dorazili do hotelu a ještě téže noci mu zavolal Krejčíř, aby mu oznámil, že má zajít do jejich pronajatého vozu na hotelovém parkovišti, odemknout kufr a potom od auta na chvíli odejít. Měl se po čase vrátit a odnést jakýsi balík, který měl podle jeho pokynů předat Tassovi.

Louca udělal, co mu bylo uloženo. Podíval se dovnitř. Později vypověděl, že tam našel hotovost – 55 000 eur – a dvě pistole. Zavolał Krejčířovi, aby se na ty zbraně zeptal. Krejčíř mu odmítl cokoli vysvětlit a nařídil mu předat balík Tassovi.

„Bylo nabíledni, že Krejčíř jede v něčem úplně jiném, než o čem mi povídal v Jižní Africe, těsně před naším odletem. Došlo mi, že se chystá vražda,“ napsal Louca.

Tasso se mu svěřil, že má od Krejčíře příkazy získat do jeho služeb zabijáka, který opraví tři lidi v České republice.

„Tassovi jsem pověděl, že nejsem ochoten namočit si ruce do něčí krve; stejně tak se nezapojím do nějakého plánu vraždit; a dále, že mi je úplně jedno, jestli bude Krejčíř zklamaný nebo rozčilený v důsledku mého odmítnutí spolupracovat.“

Tassovi pak pověděl, že v kufru auta bylo jenom 5000 eur. Muži se sbalili a odjeli. Když se Louca zase ocitl v Jižní Africe, prohlásil, že Krejčířovi zbylých 50 000 eur vrátil.

Tahle příhoda znamenala počátek zkalení jejich vztahů. Jak uvedl Louca: „Postěžoval jsem si, že se ke mně nechoval otevřeně a že ode mě nemůže očekávat, že se nějak zapojím do vraždy. Mé stanovisko k této věci vedlo k hádce s Krejčířem. Hněval se na mě a mé chování ho zklamalo.“

SMRT LOLLYHO JACKSONA

Lolly Jackson, „král svlékání“, shlížel do svého vlastního hrobu. Měl na sobě smokink s bílou růží v klopě a jeho hlava, skloněná dolů, byla v dokonalém úhlu, jenž mu umožňoval daleký pohled do bezmála dvoumetrové prohlubně, v níž spočívala jeho mahagonová rakev.

Byl to vlastně jakýsi černobílý portrét *Kmotra*, jak mu říkala jeho rodina, ovšem z chápavého úsměvu na jeho tváři a úhlu jeho nakloněné hlavy vznikal podivný dojem, že Jackson ví, na co se to dívá.

Jeho manželka Demi, celá v černém a na jehlových podpatcích, postoupila k zarámované fotografii svého zesnulého manžela, políbila ji, povrch pohladila světle fialovými nehty a zašeptala: „Můj velký chlapečku.“ Pak propukla v pláč.

Zvuk jejího žalu byl jediným citem projeveným na tomto obřadu, jenž kupodivu nebudil valnou pozornost. Bylo 10. května 2010 na předměstí Boksburgu. Jacksonův hrob na hřbitově South Park Cemetery ležel jen pár metrů od místa posledního odpočinku hrdiny boje proti apartheidu Chrise Haniho.

Potom větrný poryv *Kmotra* sfoukl dolů. Střepy roztržštěného skla sklouzly po suché hnědé trávě až do hrobu. Jacksonův bratr Costa se uchechtl: „Aspoň odešel s prásknutím.“

Byl to prapodivný obřad. Rodina dorazila v jednom hummeru. Při pohledu zblízka bylo vidět, že podnikatelé mají na sobě černé obleky od Gucciho a dalších drahých značek.

Vzadu zůstávaly ženy s bledou pletí, potahující z cigaret – dalo se poznat, že to jsou svlékácké holky. Neřekly ani slovíčko, zatímco některé svíraly květiny nakoupené v supermarketu. Odjely autobusem, který tu byl pro ně přistaven.

Jacksonova rodina vhodila na rakev hlinu a žluté okvětní lístky růží. V souladu s řeckou pravoslavnou tradicí byl do otevřeného hrobu nalit olivový olej a červené víno a pak následovala košile ze striptýzového klubu Teazers. Čtyři cípy řecké vlajky přidržovali Demi, Jacksonovi dva synové Manoli a Julian a jeho dcera Samantha, kteří vlajku položili na červenou mahagonovou rakev.

Pohřební řeč pronesl Vincent Marino, jenž býval pětatřicet let Jacksonovým přítelem. „My všichni víme, že Lolly byl jako nebroušený diamant. Na hranách drsný svými způsoby, hovorem a jednáním. Ale ti, kdo měli tu výsadu a znali ho, viděli, že pod hrubým vnějším spočívá uvnitř člověk řádných vlastností, jemuž opravdu leží na srdci to, co má na starosti.“

Pravil, že Jackson byl „odpadlík, antihrdina, jenž žil podle svých vlastních pravidel“. Nicméně navzdory Marinově pokusu vnést do obřadu trochu humorných vzpomínek, zhruba dvě stovky přítomných se tvářily netečně. Jenom postávali a přihlíželi, čekali, až bude konečně po všem.

Snad byl jejich otřes způsoben hrůzou z toho, co se přihodilo muži v rakvi. Obrázek jeho zabití sprškou kulek byl natolik živoucí, že ho nešlo jen tak vytřást z jejich myslí.

Pohřeb se životem Lollyho, který žil vždy pompézně, kontrastoval do té míry, že to snad ani víc nešlo.

Do života se Jackson střemhlav vrhl v drsných ulicích Germistonu. Zvěřil možnost vydělat tady peníze ve striptýzových klubech, jež by uspokojovaly mužské vysněné představy.

Svůj první klub Teazers, kde před návštěvníky tancovaly skvěle nahé holky, otevřel na počátku devadesátých let 20. století v Primrose,

předměstí, v němž strávil dětství. Díky udělené koncesi se podnik utěšeně rozrostl až na šest poboček po celé zemi. „Vzrušení bez prznění“, tak znělo heslo podniku.

Na podnikání se striptýzem Jackson až nechutně zbohatl. Patřily mu čtyři nemovitosti v Bedfordview, mimo jiné obrovské panské sídlo, které se nakonec na aukci prodalo za 9 milionů randů. Tento pětipatrový dům, pokládáný za vlastní vilu tohoto jihoafrického playboye, měl sedm ložnic a pět obývacích pokojů, kde se pořádaly četné večírky, při nichž se to ve vířivkách hemžilo rybami.

Jackson byl jedním z pouhé trojice nesmírně bohatých Jihoafričanů, kteří si mohli za 14 milionů randů dovolit tehdejší nejrychlejší sportovní automobil na světě Koenigsegg CCX, vyrobený ve Švédsku. Jeho garáž hostila sbírku nejrychlejších, nejbarevnějších, nejluxusnějších sportovních vozů, jaké mohl svět nabídnout.

Jackson nikdy zcela nesetřásl svá léta dospívání na haldách předměstí East Rand. Střídal se u něj typický středomořský šarm s návaly děsivého vzteku, takže byl neustále na kordy se zákonem. Jeho nejproslulejší vybočení z mezí zákona se odehrálo v roce 2005, kdy byl přistižen, jak jede ve svém lamborghini rychlostí 249 kilometrů v hodině, přičemž tvrdil, že míří do kostela.

Jackson se nebál, že si nadělá spoustu nepřátel, sahajících od konzervativců, jimž nešly pod nos jeho lascivní poutače na striptýzové kluby, přes konkurenty, kteří ho obviňovali, že jim posílá výhrůžky smrti, až po ukrajinské striptérky, jež se s ním přely o podmínky smlouvy.

Jackson jednou řekl o svému soupeři Andrewu Phillipsovi z Grandu: „Ten člověk nemůže už deset let pořádně usnout, protože na mě má strašný vztek. Já vím, že se slávou přichází i bolest. Pohybuju se v branži, kde platí, že když něco udělám správně, je to vždycky špatně.“

Tuhle poznámku prohodil, když čelil u soudu obvinění, že střílel po jednom bývalém zaměstnanci paintballovou puškou s gumovými kulkami.

Když se Phillips dozvěděl, že je Jackson po smrti, nemeškal a *Staru* vyklopil, co přesně cítil k tomu striptýzovému králi: „Já toho člověka nesnášel. Byl to hajzl – pobožnůstkář, rasista, vyděrač, megaloman. Když se někde objevil koláč, hned ho chtěl celý. Nebudu předstírat, že se mi řinou slzy... myslím, že je teď na světě líp. Byl to šmejdl, jinak ho ani nazvat nelze. Vzduch se vyčistil. Byl to odporný chlap.“

Phillips dodal: „Žil drsně a umřel drsně.“

Vyskytli se však mnozí lidé, kteří truchlili nad odchodem člověka, jehož pokládali za legendární postavu. Po jeho smrti se jeho rodina, přátelé a obchodní společníci sešli v Teazers v Rivonii. Manželka a děti byly uvnitř klubu už od časného rána. Dorazil advokát rodiny Ian Jordaan, aby probrali privátní a obchodní záležitosti.

Jacksonův vedoucí pro styk s veřejností Sean Newman ho označil za zkušeného rádce, zdroj inspirace a člověka, jehož hluboce ctil: „Byla to vskutku ryzí lidská bytost. U Lollyho jste vždycky věděli, na čem jste.“

Lolly zemřel stejným způsobem, jakým vedl svůj život – dramaticky. Bylo pozdní pondělní odpoledne, 3. května 2010. Jižní Afrika měla vzrušenou náladu. Zakrátko se měl odehrát slavnostní výkop mistrovství světa ve fotbalu, takže všichni byli nadšeni vyhlídkou na tisíce turistů zaplavujících naše města.

Byl to podivný čas na to, aby se nekalá tajemství našeho zločinného podsvětí s rachotem prodrala na povrch našeho vědomí. Ale přesně tohle se stalo, když generálmajor Khanyisa „Joey“ Mabasa, vedoucí policejního zpravodajského útvaru v Gautengu, byl té noci, kdy zabili Jacksona, telefonicky spojen s mužem, jenž později tvrdil, že býval policejním špiclem, ale kterému museli dát vyhazov, protože bral drogy. Byl to George Louca.

On brečel, řekl Mabasa. „Provedl jsem něco opravdu hrozného.“ Podle novin *Mail & Guardian* mu Louca pověděl, že zabil Lollyho.

Vyzrazené záznamy o mobilních hovorech později ukázaly, že Jackson naposledy telefonoval – sedmadvacet sekund – s Loukou. Také ukázaly, že Louca byl v den vraždy ve styku s Krejčířem. Hovor

s Mabasou trval 96 sekund a záznam z mobilní centrály, která hovor nasměrovala, nasvědčoval tomu, že Louca na místě zločinu nebyl.

Policisté přispěchali do domu v Kempton Parku, kde bydlel Louca jako nájemník. Bylo zamčeno, a tak museli sehnat majitele, aby jim otevřel. Našli v garáži Jacksonovu mrtvolu provrtanou kulkami – ze stop krve se dalo odvodit, že tam byl odtažen z obývacího pokoje.

Zprávy o této vraždě se rychle roznesly. Sean Newman líčí ve své knize *Lolly Jackson aneb Když se výmysly promění ve skutečnost*, jak dorazil na místo poté, co mu zavolal jeden novinář, aby mu pověděl o Jacksonově smrti. Policie dům zapečetila, takže z ulice bylo vidět jenom krvavou šmouhu v chodbě u dveří.

Dorazila Demi, jež se s křikem vypotácela z auta a zhroutila se na příjezdové cestě. Zdravotníci ji honem odvezli pryč na záchrannou stanici. Jacksonův syn Manoli se domáhal vstupu, aby ještě uviděl tatínka. Vyšel ven s tváří bílou jako křída.

Newman byl překvapen, když se doslechl, že se k tomuto zločinu přiznal Louca. Znal ho a několikrát ho krátce spatřil, jak je s Jacksonem. Z původních zpráv se dalo soudit, že Jacksona střelili snad až patnáctkrát, avšak pitevní zpráva, popsaná Newmanem v jeho knize, ukázala, že ho ve skutečnosti zasáhlo šest kulek. Trefili ho třikrát do levé strany hrudi, což mu zlomilo žebro a proděravělo plíce. Čtvrtá kulka se mu zavrtala do břicha. Dvě střely mu byly vpáleny do hlavy.

„Šestý výstřel vnikl dovnitř tři centimetry před Lollyovým levým uchem. Bylo to provedeno zblízka, takže mu střelný prach potetoval kůži,“ píše Newman.

Je to paradox, ale pitva ukázala, že kdyby ho nezabily ty kulky, zradilo by ho srdce.

Soudní patolog Johannes Steenkamp uvedl, že Lollyho srdce bylo zvětšené a že jevílo známky vážné srdeční choroby. Třiapadesátiletý Jackson byl na pokraji zástavy srdce.

V onom týdnu po vraždě začaly vyplouvat na povrch překvapivé podrobnosti, při nichž bylo vrženo světlo na temné podsvětí, v němž

se Jackson pohyboval. Na veřejnost začaly prosakovat pověsti, že Louca byl nájemný vrah, jenž pracoval pro Jacksona i Krejčíře.

Policie sdělila novinářům, že když Louca zavolaal Mabasovi, řekl mu, že se s ním sejde v Harbouru. Mabasa poznamenal, že se postaral o náležité zajištění akce, a odešel do restaurace, jenže Louca, který tam dorazil dříve, už byl pryč. Krejčíř uvedl, že jak on, tak Beeka se v restauraci bavili s přáteli, když přišel Louca. Dodal, že mu Louca sdělil, že zabil Jacksona, koupil si dva balíčky cigaret a zase odešel.

Louca řídil Jacksonův džíp Cherokee. Tento vůz byl nalezen několik dní nato opuštěný v ulici King's Road v Bedfordview, hned za rohem do ulice Kloof Road. V této čtvrti bydlelo hodně milionářů a svého času tu také současně žili nestoudný král striptýzových klubů, český uprchlík a najatý vrah s různou totožností. Jackson bydlel v čísle 40, Krejčíř v čísle 54a a hned vedle Louca v čísle 54.

Trochu víc informací pochází od jednoho člověka, který se vůbec netajil svou nechtí k Jacksonovi. Podnikatel v zastavárství Michael Kalymnios už dříve podal na Jacksona trestní oznámení za pokus o vydírání, pokus o únos, zastrasování a urážky, přičemž tvrdil, že Jackson vyhrožoval jak jemu, tak jeho přítelkyni, bývalé striptérce z Teazers, Julijaně Mošorovské. Když z klubu odešla, Jackson žádal po této dvojici 50 000 randů.

Kalymnia vražda vůbec nezaskočila. „Kdo s čím zachází, s tím také schází. Lolly byl zabiják. Bůh mi odpusť, ale z jeho smrti se náramně raduji,“ řekl.

I on označil Louku za hrdlořeza. „Dělal pro Lollyho všechnu špinavou prácičku. Byl jeho pravá ruka... Potuloval se tu se třemi pasy, jež získal díky Jacksonově pomoci.“

Kalymnios uvedl, že mrtev měl být on. Nastal prý jakýsi prazvláštní obrat a Jackson si Louku najal, aby ho zabil. „Až teď jsem se dozvěděl, že angažoval najatého vraha, aby mě odpravil. Ne Lolly, to já jsem měl být mrtvý. Je to lotr.“

Kalymnios prozradil *Staru*, že vždy věděl, že Jackson dychtí po jeho smrti. Jacksonovi totiž způsobil potíže, protože ho zažaloval